

- naložiti Velikom Vojvodstvu Luksemburgu, sukladno članku 260. stavku 3. UFEU-a, plaćanje dnevne novčane kazne u visini 6 700 eura počevši od dana objave presude u ovom predmetu zbog neispunjenja obveze obavješćivanja o mjerama za prenošenje Direktive 2014/59/UE;
- naložiti Velikom Vojvodstvu Luksemburgu snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Rok za prenošenje Direktive 2014/59/UE istekao je 31. prosinca 2014.

⁽¹⁾ SL L 173, str. 190

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 21. prosinca 2015. uputio Cour administrative d'appel de Douai (Francuska) – Wenceslas de Lobkowicz protiv Ministère des Finances et des Comptes publics

(Predmet C-690/15)

(2016/C 098/27)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Cour administrative d'appel de Douai

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Wenceslas de Lobkowicz

Tuženik: Ministère des Finances et des Comptes publics

Prethodno pitanje

Protivi li se načelo prava Unije tomu da dužnosnik Europske komisije bude podvrgnut općem socijalnom doprinosu, socijalnom davanju i dodatnim doprinosima uz socijalno davanje u visini od 0,3 % i od 1,1 % na dohodak od nekretnina ostvarenog u državi članice Europske unije?

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 28. prosinca 2015. uputio Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) – Secretary of State for the Home Department protiv Davida Davisa, Toma Watsona, Petera Bricea, Geoffreya Lewisa

(Predmet C-698/15)

(2016/C 098/28)

Jezik postupka: engleski

Sud koji je uputio zahtjev

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Secretary of State for the Home Department

Tuženici: David Davis, Tom Watson, Peter Brice, Geoffrey Lewis

Prethodna pitanja

1. Uspostavlja li presuda Suda u spojenim predmetima C-293/12 i C-594/12 Digital Rights Ireland i Seitlinger, ECLI:EU:C:2014:238 (u daljnjem tekstu: Digital Rights Ireland) (uključujući osobito točke 60. do 62.) obvezne zahtjeve prava Unije primjenjive na nacionalni sustav države članice koji uređuje pristup podacima zadržanima u skladu s nacionalnim zakonodavstvom s ciljem usklađivanja s člankom 7. i člankom 8. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja EU-a)?
2. Proširuje li presuda Suda u predmetu Digital Rights Ireland područje primjene članka 7. i članka 8. Povelje EU-a u odnosu na područje primjene članka 8. Europske konvencije o ljudskim pravima (EKLJP) kako je uspostavljeno u sudskoj praksi Europskog suda za ljudska prava (ESLJP)?

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 4. siječnja 2016. uputio Audiencia Provincial de A Coruña
(Španjolska) – Abanca Corporación Bancaria S.A. protiv María Isabel Vázquez Rosende**

(Predmet C-1/16)

(2016/C 098/29)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Audiencia Provincial de A Coruña

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Abanca Corporación Bancaria S.A.

Tuženik: María Isabel Vázquez Rosende

Prethodna pitanja

1. Mogu li se članci 6. i 7. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ⁽¹⁾ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima tumačiti na način da se restitucijski učinci proglašavanja odredbe o minimalnoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu ništavom zbog njezine nepoštenosti retroaktivno primjenjuju ne od dana sklapanja ugovora nego od nekog kasnijeg datuma?
2. Je li kriterij dobre vjere zainteresiranih osoba, koji čini temelj za ograničavanje retroaktivnih učinaka proglašavanja ništavosti ugovorne odredbe zbog nepoštenosti, autonoman pojam prava Unije koji treba ujednačeno tumačiti u svim državama članicama?
3. Ako je odgovor na prethodno pitanje potvrđan, koji se elementi trebaju uzeti u obzir prilikom ocjene o postojanju dobre vjere zainteresiranih osoba?
4. U svakom slučaju, je li u skladu s člancima 6. i 7. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. tumačenje pojma dobre vjere zainteresiranih osoba na način da se o njezinu postojanju može govoriti u slučaju prodavatelja robe ili pružatelja usluga koji je prilikom sastavljanja ugovora doveo do manjka transparentnosti presudnog za nepoštenost ugovorne odredbe?
5. Je li u skladu s člancima 6. i 7. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. tumačenje pojma dobre vjere zainteresiranih osoba na način da se ona, kada je riječ o prodavatelju robe ili pružatelju usluga, može vrednovati *in abstracto* ili je, suprotno tomu, treba vrednovati s obzirom na postupanje prodavatelja robe ili pružatelja usluga u konkretnom ugovornom odnosu?